

[Oluf Pedersen.]

Vi foreslår, at alle formuer over 20 000 kr. skal deltage i denne afløsning. Man har sagt, at vi ikke burde være gået så langt ned, men det må ses i forbindelse med, at vort forslag forudsætter en skattelettelse, så alle, der har under 50 000 kr. i formue, i virkeligheden får lettelse. Denne formueafgift skal slå kapitalmagten af jorden.

Fremover skal jordkøb ikke finansieres, men overtages imod at betale grundskylden. Derved bliver der penge til finansiering af byggeri, både boliger, erhvervsbygninger o. s. v., så at vi kan komme ud af den nuværende statsfinansiering af de arbejdsskabte værdier og endda komme af med ågerrenten. Vi ville få billigere byggeri, flere og billigere boliger og kunne komme af med huslejereguleringen, der jo desværre medvirker til at skabe en dårlig boligfordeling.

Med statsfinansieringens ophør kunne man også begrænse statens overskud på finansloven og bruge pengene til de nødvendige skattenedsættelser. Dertil kommer afvikling af statens mange underskudsforretninger: statsbanerne, den kgl. grønlandske handel, assistenshuset, det kgl. teater, statens udvandringskontor, kornkontoret og det værste og dyreste kontor af dem alle: det, der beskæftiger sig med statens importregulering. En sådan planøkonomi med importregulering hører slet ikke til i et liberalt samfund. Vi kunne også spare folkepensionen til de velhavende.

Det er klart, at inddragning af værdistigningen efter 1950, afvikling af grundværdien i 1950 ved en formueafgift, standsnings af statsfinansieringen og en omfattende besparelse — der naturligvis må omfatte både de civile og de militære budgetter — ville give store besparelser. Men det er også nødvendigt, hvis vi skal opnå — hvad jeg mener vi skal — den afgørende ændring, at man i stedet for en ny skattestigning, der vil give stigende prisniveau, når til det modsatte: en skattenedsættelse med faldende prisniveau.

Jeg tror ikke, det kan klares på den af de konservative foreslåede måde, nemlig ved en skattenedsættelse, som man låner pengene til; det vil efter min mening i virkeligheden bevirke, at man stiler mod statsbankerot — og det er jo ikke noget godt middel mod inflation. Det, man må gøre, er at sætte ind imod bestående monopoler og særrettigheder, som giver al den falske købekraft — i modsætning til den købekraft, der flyder af arbejdet. Jeg foreslår derimod, at man kunne gå frem på den måde, at man brugte alle de penge, der kom ind, til at give alle indtægter, både store og små, skattefritagelse for de første 12 000 kr., altså for en almindelig arbejdsindtægt. Det ville sænke pristallet med ca. 40 points eller 10 pct. Jeg har endvidere foreslået, at man skulle forhandle med de offentligt ansatte om at realisere dette på den måde, at de gik med til ophævelse af den automatiske lønregulering samtidig med selve skattenedsættelsen.

Det er min opfattelse, at det ville være en landsulykke, om man lavede et stykke tvangsøkonomi som det, der ligger i den radikale samordningsplan, med binding af lønninger og priser o. s. v., i stedet for at løse problemet gennem den økonomiske frigørelse. Det er ikke arbejdslønnen, der skal nedsættes; det er den falske købekraft, der skal bekæmpes. Men også investering er nødvendig, og derfor stemte jeg for det radikale forslag om samarbejde inden for bedrifterne. Det kan nemlig være nødvendigt, at en mindre del af arbejdslønnen, den, der skyldes øget produktion, bliver stående i virksomheden indtil videre.

Det afgørende er, at vi får den tiltrængte økonomiske frigørelse med nedsættelse af de værste skatter på arbejde og forbrug, så at der åbnes for de produktive kræfter og skabes fuld beskæftigelse på vilkår, der sikrer udbyttet af veludført arbejde til dem, der gør arbejdet, med stigende velstand for vort folk, men også sådan, at der bliver et fredeligt samvirke både i de enkelte lande og mellem landene.